

Medlemmer af visse Trossamfund til at aflægge Ed paa anden Maade end den sædvanlige, eller afgive en høitidelig Forsikkring, der træder i Eds Sted, skal iøvrigt ogsaa her finde Sted.

§ 172.

Rævningerne vælge, under Ledelse af den først udtrukne uforkastede Rævning, en Formand, der leder deres Forhandlinger. Til guldigt Valg udkræves een over Halvdelen af Stemmerne; have flere ligemange Stemmer, gjør Alderen Udslaget.

§ 173.

Fremfattes den Paastand, at Anklagede er affindig, lader Formanden dette Spørgsmaal prøve forinden Sagen gaaer videre. Rævningerne afgive deres Erklæring i saa Henseende efter de Regler, der senere ere fastsatte for Rævningernes Erklæring. Gaaer den ud paa, at Anklagede er affindig, standses Sagen; Formanden sørger for, at Anklagede, hvis dertil findes Anledning, sættes under Forvaring, indtil nærmere Bestemmelse kan tages med ham.

§ 174.

Er Anklagede døv eller stum eller er han ikke det danske Sprog mægtig, træffer Formanden fornøden Foranstaltning til, at han under Sagens Gang kan blive bekendt med, hvad der foregaaer, eller fremkomme med det, hvortil han maatte findes Anledning.

§ 175.

Formanden giver dernæst Ordet til Overanklageren, som giver en kort Fremstilling af Sagens Sammenhæng og derefter strider til Bevisførelsen. De Pu iter i Sagen, som først blive at afgjøre af Retten, efterat Rævningerne have udtalt sig, kunne ikke gøres til Gjenstand for Omtale under denne Del af Forhandlingen. Bevis for at Tilstalte tidligere er straffet maa saaledes ikke føres, førend Rævningerne have erklæret sig, medmindre Forsvaret, ved at søge at godtgjøre Anklagedes foregaaende gode Vandel, giver bestemt Anledning dertil.

§ 176.

Naar noget Spørgsmaal under Bevisførelsen rettes til den Anklagede, skal Formanden, inden han svarer, gjøre ham opmærksom paa, at han ikke er forpligtet til at besvare de til ham fremsatte Spørgsmaal og at hans Svar vil kunne benyttes som Bevis imod ham, men at paa den anden Side ogsaa hans Børgning ved at forklare sig om Omstændigheder, der nødvendigt maae være ham bekendte, vil kunne udtydes til hans Skade. Naar saadan Advarsel engang er givet under Hovedforhandlingen, behøver den ikke at gjentages ved senere Spørgsmaal til den Anklagede.

§ 187.

Naar Bevisførelsen angaaer Tilstaaelser eller Forklaringer, som ere afgivne af den Anklagede under Forundersøgelsen, skal han af Overanklageren spørges, om han erkender at have afgivet dem eller om han i saa Henseende har Erindringer at fremsætte, og da hvilke, samt om han i det Hele har Noget at tilføie eller forklare.

Ligeledes kunne saavel Dommerne som Rævningerne og Anklagedes Forsvarer stille Spørgsmaal til ham i den nævnte Retning.

§ 178.

Det efter behørig Indstævning uden ophøst lovligt Forfald udeblevne Vidne ansees ved Rettens Kjendelse med Bøder indtil 200 Rd., hvortil, hvis Sagen formedelst dets Udeblivelse udsættes, kommer Erstatning for de derved foraarlagede Omkostninger.

Fremkommer den Udeblevne med Indsigelse imod Kjendelsen inden den i § 40 ommeldte Frist og godtgjør lovligt Forfald, samt at han ikke har været istand til betimeligt at anmeldte samme, har Retten ved en ny Kjendelse at opheve den forrige.

Naar Sagen maa udsættes paa Grund af et Vidnes Udeblivelse, kan Formanden ved Tvang sikkre dets Tilstedeværelse ved Sagens næste Foretagelse.

§ 179.

Hvert Vidne afhøres for sig, ordentligvis i den Anklagedes Paahør.